

En historie fra Københavns Universitet: Det humanistiske Fakultet

Bernadette Preben-Hansen

1665 Kbh. V

KU: Hanne Møller, HR- og personalechef

Emil Holms kanal 4, 2300 Kbh. S

Vesterbro, 16-3-2017

Kære Hanne Møller,

Jeg har modtaget Deres skrivelse af 10-3-2017. Jeg vil gerne bede Dem eventuelt, men ikke nødvendigvis, sende mig dokumentation på Deres påstand, at jeg har opholdt mig på KUA2 - **inde i** - lokale 2.0.25, om torsdagen, kl. 14-18.

Jagten i KUA2's forhal

Jeg vil bede Dem formå den ældre (c. 165 cm) hvidhårede kvinde med den let plumpe statur og natur, om at undlade at bevæge sig i småløb, handlende og talende med ophidselse, når hun ser mig. Hun er formentlig

HK ansat. Der er noget indædt insisterede i personkarakteren, og der spores et triumferende ansigtsudtryk, når ræven er fanget (til orientering er den 182 cm, bredskuldret og slank). Forskersiden af KU kommer denne kvinde som type ikke nær. Kvinden er over årene løbet efter mig ved to skriftligt dokumenterede lejligheder (AD ACTAS), og jeg har detaljeret redegjort for hendes kommunikationsfacon overfor min person (14-9-2011, min skrivelse af 22-10-2011: <http://preben.nl/KU14-9-2011.pdf>), hvor kvinden stod med mit portrætfoto i hånden, rystende og pegende på fortovet udenfor KU: "Det er der, du hører til!". Jeg har noteret, at nærliggende dametoiletter bliver rekognosceret under jagten.¹

Det klæder heller ikke Dem - Hanne Møller, HR- og personalechef - at komme hastigt gående til småløbende i denne kvindes hæle, når jagten på min person er indgået på KU, som torsdag, den 9-3-2017 i KUA2's forhal, kl. 14:15 til 14:25. Jeg så jagten på afstand (fra Academic Books), men det gik først sent - meget senere - op for mig, at det var mig, De jagtede. Desværre medbragte jeg ikke mit digitale kompaktkamera med videofunktion. (Jeg stod et sted, hvor min person er tilladt, og tænkte: "Nå, hvad sker der her? Hvem leder de efter?"). Dagen efter sendte De mig skrivelse af 10-3-2017 med påskrevet "Q, Kvikbrev" på kuverten. Det var mig, De ledte efter!

Jeg er bevidst, at De har kontaktet lektor emeritus Karl Christian Lammers, samt formentlig har organiseret en modtagelseskomite på KUA2 foran lokale 12.0.25, i dag torsdag, 16-3-2017, kl. 14:15 med løbende lokale-inspektion indtil kl. 18:00.

KU, SAXO forskersiden og mig

De kan desværre ikke forhindre mig i at kommunikere med forskersiden af KU, hvor jeg er vellidt og har personlige venner blandt de forskningsansatte i min egen generation, også på SAXO (dog ikke Græsk

---

¹ Fakultetssekretariatet kan udstationere en kontordame på hvert et KU hjørne på Søndre Campus for at sikre sig, at ræven ikke er på spil - i dag, hver dag.

og Latin!). Jeg er begyndende respekteret i kraft af min publicerede forskning, også på SAXO (dog ikke Græsk og Latin!). De vil kunne finde publikationer ved min person i KU-regi, og der publiceres mere i fremtiden i KU-regi. Jeg er ved at skrive to bog-manuskripter, samt færdiggøre det ene. I arbejdet med begge kommunikerer jeg med SAXO ansatte. Min første bog udkom på Syddansk Universitetsforlag i februar 2015. Kritikken kan læses i dagspressen.

<http://www.universitypress.dk/shop/bondefanget-til-borgerkrigen-3433p.html>

Kommunikationen - der bliver nogle redaktionsmøder - foregår dog ikke på KU, men på KB, hvor jeg kan opholde mig i fred - for Dem. De ved jo udmærket, at jeg den 11-4-2016 organiserede en velbesøgt foredragseftermiddag på KB på Søndre Campus, www.preben.nl/rusland.jpg. Jeg har intet ønske om at kommunikere med bureaukratsiden af KU, tværtimod. Jeg vil dog værdsætte ikke at blive forfulgt i småløb og med ophidsede gemytter eller se ukendte kvindelige personer med mit portrætfoto i hånden.

I september 2009 blev jeg skriftligt truet med voldsanvendelse ved ukendte studerende i det offentlige rum, ved kirken, hvis jeg deltog i dr.phil. Jørgen Mejers begravelse. Afsenderen er en mig ukendt kvinde, der dengang var ekstern lektor ved Institut for Græsk og Latin. Jeg sendte dokumentationen til P&J. Jeg skrev siden med kvinden, der på min opfordring gav mig en undskyldning, som jeg modtog i fred og fordragelighed. Jeg forstod, at jeg var blevet til en myte blandt ukendte personer.

Fortidens fjende

Min personlige fjende fra fortiden, kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, Institut for Græsk og Latin, er gået på pension (2004), men ånden lever videre på Søndre Campus - på bureaukratsiden. Kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen sad i fakultetsrådet sammen med sekretariatschef

Kirsten Stenbjerre og dekan John Kuhlmann Madsen. Hannah Krogh Hansen organiserede vagtpatruljer om institutleder Sten Ebbesen, når jeg var i farvandet ultimo 1990'erne (inden relegationen). Jeg forstod ikke et kvæk. Det siger noget om de sejlivede myter på KU - myten om mig. Flere KU-ansatte på forskersiden er orienteret om situationen om mig - ved mig. Hvorfor eventuelle møder foregår på KB, og aldrig på KU.

(Hannah Krogh Hansen bar på instituttet øgenavnet "politimanden". Hun var en dygtig kontorfuldmægtig, der suverænt styrede instituttet siden primo 1990'erne. Her var det institutsekretæren, der var chefen, ikke institutlederen. Hun blev tilbudt en stilling på rektorsekretariatet, men lod sig pensionere i 2004. Institutet blev da fusioneret til SAXO og den mandlige forskerdel blev fysisk adskilt fra de kvindelige TAP'er. Hannah Krogh Hansen led under akademiske mindreværdskomplekser - uden årsag, for hun var en dygtig bureaukrat og respekteret som sådan).

Relegation in perpetuo, 25-6-1999

Jeg undlader ikke at gøre opmærksom på, at Dorrit Wivel i 1999 uden kildeangivelse i sidelange passager ordret copy-pastede min fhv. samlever professor emeritus, dr.phil. Sten Ebbesens påstande, herunder:

"Bernadette Preben-Hansen har igennem en årrække udgjort en trussel for undervisning og forskning på KU". (De bemærker muligvis, at jeg var studerende i kategorien MEGET DYGTIG, 10-13 efter 13-skalaen).

Trusselen ligger her (Aristotle's Rhetoric in Latin Scholasticism):

<http://preben.nl/buridan.html>. Jeg blev hindret arbejdsadgang (1993ff) til de for studier og forskning nødvendige biblioteksressourcer, herunder mikrofilm, altså reproduktioner af middelalderlige latinsksprogede håndskrifter. Kirsten Stenbjerre gav mig en mikrofilmordning (1997, 1998), men glemte arbejdsadgangen. Jeg kunne således ikke arbejde med mikrofilmene.

Sten Ebbesen er erklæret inhabil (dekanen 1994, rektor 1999). Dorrit Wivel forklarede på skrift, at "det er nemmere at citere en allerede

eksisterede rapport, når dine grove og gentagne overtrædelser af KUs disciplinære regelsæt skal beskrives". Jeg afviste anklagerne. Dorrit Wivel afviste mig efterdags enhver aktindsigt. Disse skrivelser dannede også grundlaget for rektors afgørelse af 25-6-1999. Jeg satte henholdsvis Sten Ebbesens og Dorrit Wivels skrivelser op i to spalter. Dermed kunne det dokumenteres, at der var tale om sidelang ordret plagiat (ved Dorrit Wivel) – uden kildeangivelse (af sagens juridisk inhabile modpart: Sten Ebbesen). Påstandene er usande.

I 2001 kunne jeg dokumentere, at der med påstanden: "Bernadette Preben-Hansen har uretmæssigt tilegnet sig andres upublicerede forskning, herunder min egen" (Sten Ebbesen 1999) de facto menes: "Bernadette Preben-Hansen har tilegnet sig andres gennempublicerede forskning, herunder Sten Ebbesens egen gennempublicerede forskning over tredive år" (Bernadette Preben-Hansen 2001, www.preben.nl/KU2001.pdf). Handlingen kaldes også "studier" <http://preben.nl/mss.htm> ("databasen" er pt. et Excel ark).

Institutleder Sten Ebbesen forstod ikke, at jeg var på vej ind i den digitale tidsalder, omend misforstået, men instituttet forbundet i forskerånden 24/7. Databasen blev til i håbet om kommunikation med Sten Ebbesen. Jeg bad - ved Kirsten Stenbjerre, der er IT-ignorant og ikke vidste, hvad en database er - forgæves institutlederen om at modtage databasen (mikrofilmsamlingen er instituttets sjæl). Kirsten Stenbjerre så ikke, at arbejdet var til fordel for instituttet og på forkant med den digitale udvikling. Studielederen var fuldt orienteret (1997, 1998), han sagde: "Gør, hvad du vil, men du må selv tage ansvaret" (Jørgen Mejer). Sten Ebbesen, der nægtede enhver hilsen og kommunikation siden 1993, afviste alt fra min hånd ubeset. Han forstod givet min intention (at være en del af instituttet). Men Sten Ebbesen rejste disciplinærsager (1994, 1999). Jeg sørgede kronisk, og i 1999-2000 overvejede jeg at ende mit liv.

Sten Ebbesen tiltalte mig på institutbiblioteket: "Lus!" "Har man hørt en loppe gø?" "Gå aldrig tilbage til en fuser!" "Din Satans kælling" (1994) Jeg svarede: "Dit svin!" Og så tav jeg. Privat og KU er ikke kompatibelt. Jeg

beskyttede min plads på KU: KU og min fremtid. Sten Ebbesen sagde pludselig på KU's parkeringsplads: "Jeg har magten til at få dig relegeret fra KU!" (1994) Jeg tav, men tænkte: "En lille mand i små sko med magten på KU. Loyalitet og magt er de to kodeord, for manden - uden sociale gråzoner". Så tav han. Sten Ebbesen klagede til dekanen over ukvemsord, og fakultetet gav mig skylden. Jeg anså sagen for privat. Tre gange brød jeg totalt sammen: 1994, 1999 (dokumentation på Fakultetet). Sten Ebbesen skrev usandt til Fakultetet: han hævdede vejledning (Aristotle's Rhetoric in Latin Scholasticism), skønt han nægtede mig enhver kommunikation samt adgang til de relevante mikrofilm. Sten Ebbesen lod på instituttet som om jeg er en ukendt person. Det gør han endnu i udlandet.

Dorrit Wivel talte personligt med Sten Ebbesen ved et personligt møde i juni 1999. Hun har aldrig set mig (den ene og eneste fem-minutters telefonsamtale - på min foranledning - endte i en tillagt mordtrussel, som indgik i rektors bedømmelsesgrundlag, 25-6-1999, men ikke kom fra mig. Jeg lagde røret på).

I 1991 var Sten Ebbesen og jeg samlevende - med samliv - på fælles folkeregisteret adresse. Jeg stod juridisk forsvarsløs på KU i disciplinærsagen 1994-1999 og fik en relegation in perpetuum - på nakken uden forældelsesfrist, fordi jeg var indskrevet som studerende ved KU, men dengang var ph.d. stipendiat på nederlandsk stipendium ved Groningen Universitet, Nederlandene (1-2-1999 til 31-12-2001). Jeg var udenlandsdansker med bopæl i Groningen.

Professor dr.phil. Sten Ebbesen blev emeritus den 23-6-2016.

Kommunikationen mellem Sten Ebbesen og jeg gik itu, da jeg forlod vor fælles seng (november 1991). Jeg ønskede ikke skilsmisse. Jeg havde brug for ro: arbejde, studier, uddannelse og forskning, og desværre for mig: eksamen (mine resultater dalede 1-2 karakterer, og min sociale situation blev kommenteret ved eksamenssituationer). I eksamenssituationer kommenterede institutsekretæren: "Du kan jo risikere at klare dig for godt her ved instituttet, nu du er kæreste med Sten <institutlederen>. Censor

må jo skelne mellem dit og Stens arbejde” (Hannah Krogh Hansen). Sten Ebbesen var sin inhabilitet bevidst.

Jeg var lettet over fraflytningen (Skolevej 20, 2820 Gentofte), men skilsmisse føltes helt forkert. Få år senere købte jeg min lejlighed på Vesterbro (1994), Marie var nu flyttet hjemmefra og selv mor, og børnene var faldet til ro med deres far.

Tilføjelse, ikke i brevet til Hanne Møller

En dag sagde Marie Delgado Ebbesen: ”Du har taget far fra mig”. Hun var ked af det. Jeg forstod hende. ”Ingen, Marie, kan tage din far fra dig”, svarede jeg. ”Han elsker ikke dig mindre, fordi han er forelsket i mig. Marie, din far vil altid vælge dig. Han elsker dig, dine søskende og jeres mor overalt i verden. Tving ham ikke til et unødvendigt valg <et fravalg af mig>, Marie”, tænkte jeg, ”Jeg beder dig af mit inderste hjerte, Marie, ødelæg det ikke for os, knus mig ikke. Jeg vil så gerne accepteres, også af dig, men ting tager tid, Marie”. (Men Marie var vokset op i en brug-og-smid-andres-sjæle-væk-kultur i 1980’erne og 90’erne; for hvem viljesbeslutninger og det ”hellige” er ukendt; jeg forstod for sent, at hendes far havde mig ”på prøve” på adressen). Marie led under forældrenes skilsmisse. ”Du er fars trøsteknud. Far elsker kun mor. Dig kommer han aldrig til at elske. Han har installeret dig her i huset - imod mor. Far er gift med instituttet” (Marie Delgado Ebbesen). ”Og jeg er gift med middelalderbiblioteket” sagde jeg. Peter Ebbesen Junior, der aldrig hilste, omtalte mig som ”hende, der vil tage mors plads”. Det var præcis, hvad jeg ikke ville! ”Du kan da ikke leve med fars rejser. Du sidder her alene, mens far rejser og går til mors middagsselskaber” (Marie Delgado Ebbesen). Teenageren kendte mig bedre end jeg selv. ”I passer ikke sammen. Hvad ser far i dig? Hvad har I tilfælles? I taler ikke sammen ligesom mor og far” (Marie Delgado Ebbesen). ”Marie, det er samhørigheden, der betyder noget for mig”, svarede jeg og tænkte: ”Kærligheden er en gave, uden krav og betingelser. Jeg er taknemmelig

for muligheden. Jeg er selv gået meget igennem som teenager.² Vi er forelskede, men jeg har brug for fred, Marie!”. Jeg skammede mig. En dag fór Marie rundt og forsvarede sin lillebror imod mig; jeg forstod intet, intet gjort og intet sagt. Ingen meddelte mig problemet? Kun Martha Ebbesen accepterede mig. Hun markerede sine grænser og accepterede et venskab. Jeg var taknemmelig.

Marie Delgado Ebbesen tabte (heldigvis) interessen for min person og dermed de daglige timelange snakke-seancer, men usikkerhed om hendes fars motiver var sæt i mit sind. Parret havde mistet den fine, men sårbare kontakt med hinanden - også i teenagerens talestrøm. ”Sådan gør man ikke, når man vil ind i en familie”, kritiserede teenageren mig. Jeg var under eksamenspres uden arbejdsplads. Jeg søgte tilflugt i haven; men det blev november, og det blev koldt og det blev mørkt. Teenagerens ord nagede. (Jeg var forelsket og bange for at miste Sten Ebbesen.)

På skrivebordet stod et fotografi af Sten Ebbesen og Annie Aggernæs, ægteparret gennem 20 år. Han arbejdede ved skrivebordet med sin Pc. Hun sad i lænestolen med sit strikkesøj. Nu arbejdede han ved skrivebordet med sin Pc. Jeg sad ved spisebordet med min kuglepen.

Teenageren forstod ikke aldersforskellen, mellem hendes far og mig, og de fem år mellem to unge kvinder - milevidt fra hinanden. ”Jeg glæder mig sådan til et utraditionelt ægteskab, Marie – vort firma i forskning i troskab for livet”. ”Far vil kun ha’ et traditionelt ægteskab”, svarede Marie. Teenageren lagde mig i konformitetens mentale spændetrøje. Nu snerrede båndene på Skolevej.

Sten Ebbesen misforstod mit behov for nogle døgn ro (min fraværende familie anede mistrivsel, min far var bekymret). Jeg savnede Sten, jeg savnede middelalderbiblioteket. Jeg var bange for indespærring på Skolevej, når jeg selv ville studere, forske, arbejde. Teenageren og

---

² Ensomhed og isolation som barn, jeg kom ikke i skole, men blev hjemmeundervist uden årsag, 0-5. klassetrin; to seksuelle krænkelser i sommeren 1985: en ustraffet fuldbyrdet, den nygifte mand, f. 1938, flygtede og efterlod mig i fosterstilling på et køkkengulv på Charlottenlund Dyrehospital, og en ustraffet ved min barndomsvenindes far, f. 1943, under studenterfesten på Vasehøjvej i Charlottenlund, voldtægtsforsøget i haven forhindret af hustruen og min barndomsveninde; anoreksi mod sultedøden 1985-1986; forskruet katolicisme fra min ungdomskæreste 1985-1986, der blev landsrets-dommer.

institutsekretæren havde terroriseret mig til sammenbrud med private spørgsmål (Regensen var arnestedet for ondsindet sladder). Men Sten Ebbesen ville ikke tale med mig. Jeg skreg, sårende ord, råbte op om imaginære elskere, stak ham en lussing - på Skolevej - i fremtidsangst, frustration og magtesløshed. Jeg gik amok. Jeg følte mig som et anskudt dyr trængt op i en krog. Sten Ebbesen erklærede mig en fremmed, der forstyrrede hans arbejdsro, og sendte mig retur til Regensen - uden fornuftig samtale. Der var noget i Sten Ebbesens karakter, der gjorde mig utryg: noget sort-hvidt, inde-ude, ven-fjende uden gråzoner, en emotionel stejthed, en manglende social intuition og forståelse for andre, herunder de tre børn, der savnede ham som var de forladte, nærmest en social autisme; hævngherrighed, er han emotionelt såret af en kvinde. Ateistens hånende despekt for det hellige for andre mennesker; en manglende ydmyghed overfor livet, døden og kærligheden. Skallen er stenhård hos magtmanden, men gemmer indeni de gode sider. Forudsætningen for at blive lukket ind er dog ubetinget loyalitet. Udenfor skallen er der isende koldt. Jeg er reserveret, stolt, men sårbar.

"Vil du nu have hele huset?" (Sten Ebbesen). "Nej, jeg er ligeglad med huset. Jeg er ingen kopi af Annie! Jeg er ikke Annie!" "Det interesserer mig ikke. Du er jo voldelig. Du forstyrrer min arbejdsro!" (Sten Ebbesen). "Du har overskredet mine grænser!" hvæsende Sten Ebbesen. "Jeg lever på dine betingelser og er uglest som en gøgeunge" peb jeg. Jeg frygtede afhængigheden af Sten Ebbesen, herunder økonomisk. Mit liv havde endnu ikke egne ben.

Vi havde været så glade, da Sten Ebbesen havde børnene og mig, hver anden weekend forskudt. Freden med far og samværet var eksistentiel for de tre børn, der savnede deres far. Hvorfor skulle jeg forstyrre samværet med børnene i deres barndomshjem? Nogle år senere fraflyttede Sten Ebbesen adressen for en ny begyndelse.

Jeg savnede Sten og middelalderbiblioteket. Projektet var problematisk (Aristoteles' Retorik kedede mig, og de middelalderlige kommentarer er af ringe intellektuel kvalitet. Jeg var interesseret i Aristoteles' Organon, i

Logica Modernorum, samt i Aristoteles' gudsbegreb i skolastikken). For en arbejdshest 24/7 er projekterne eksistentielle. Der skete noget helligt c. den 20-8-1991 (en undfangelse) - fatalt forhindret ved misforstået vejledning i mine teenageår. "Tre er nok!" sagde Sten Ebbesen. Sten Ebbesen sendte mig bort med ordene: "Du vil ikke acceptere min familie! Uden mine børn er jeg intet!" Jeg forstod ikke, hvorfor han nu inddrog børnene. "Det er din familie, der ikke vil acceptere mig. Uden dig og middelalderbiblioteket er jeg intet!" mumlede jeg. Jeg var brudt sammen med "Quod Deus coniunxit homo non separet" som grundholdning, og det uagtet at "deus" er en filosofisk ide med eksistens i sproget. Teenageren flyttede hjemmefra, men for sent.

"Tag det som en oplevelse. Du er ung endnu, du finder nok en anden", sagde Marie Delgado Ebbesen på trappen. "Marie, pas godt på din far. Han er uerstattelig - også for mig. Det er alvor". Havde Marie Delgado Ebbesen (f. 1972) accepteret min person, havde mit liv taget en anden retning og set anderledes ud i dag, givet lykkeligere, måske med egen familie og i et forskningsliv med min elskede.

Jeg fraflyttede adressen med umiddelbar lettelse, købte min første bærbare, men hvorfor skilsmisse? Sorgen rullede ind, overvældende.³ Jeg håbede på en modus vivendi. Jeg var jo Sten Ebbesens elev. (Sten Ebbesen omgiver sig med yngre danske mænd. Arbejdsmiljøet på filosofihistorie er generelt misogynt. Sten Ebbesen kan være noget misogynt seende på kvinder i forskning, afhængig om man er enten inde eller ude).

Min fejl var min usikkerhed. "Ting tager tid", mente jeg, men Sten Ebbesen gav mig fire måneder (1991). "For lidt glæde", sagde Sten Ebbesen. Nu var jeg i klemme på KU: studier, karrieremuligheder, eksamen, stipendier og videnskabelige forsvar: mag.art., ph.d., min

---

³ Sorgen blev kronisk. Jeg blev spærret inde i en glaskiste, mens et rødt ocean strømmede igennem mine tarme og ødelagde min hjerne og mine indvolde. Jeg drak. Jeg skrev. Jeg drak og skrev og skrev og skrev. Jeg var døende over otte år. Jeg savnede Sten og middelalderbiblioteket. Fra min glaskiste kunne jeg se verden leve livet videre, mens jeg var en levende døende, i spændetrøje. Jeg kunne ikke mærke følelser. Ingen hørte mig. Ingen så mig.

daglige arbejdsadgang til biblioteksressourcer, faglig kommunikation, forskermiljø, middelalderbiblioteket, SAXO biblioteket 24/7.

Her lå katastrofen: **min daglige arbejdssituation på KU**

faglig kommunikation. Sten Ebbesen havde ikke sagt ét ord om KU.

Mit CV

De kan læse mit CV samt publikationsliste på nettet. Jeg skal gøre Dem opmærksom på, at jeg som initiativtagende organisator har organiseret mine egne forelæsningsrækker i KU-regi (2016), med deltagelse af mig selv som foredragsholder, samt med deltagelse af KU-ansatte på forskersiden. De kan f.eks. læse min artikel i Magasinet rØST (22-1-2016, 1917 - Nye perspektiver:

http://www.magasinetroest.dk/index.php?id=4&no_cache=1&tx_ttnews%5Btt_news%5D=1380.

Jeg har bidraget med en publikation i et festskrift til en KU-lektor (december 2015: <http://preben.nl/HS.pdf>). Jeg er idemand, organisator - og fondsmodtager - bag KB's offentlige todages symposium "Krigsfanger på KB" (september 2014:

http://www.kb.dk/da/dia/ord/2014/140917_krigsfanger1.html). Jeg har publiceret i KB-regi. Jeg har aftale om bidrag til publikation i KU-regi (SAXO). Jeg er medlem af danske (Dansk Militærhistorisk Kommission) som udenlandske forskernetværk (Paris: Studia Artistarum; The European Symposia of Medieval Logic and Semantics).

Benådningsansøgninger hos rektor

Jeg har igennem 2000'erne og 2010'erne tilsendt rektor et antal "benådningsansøgninger" efter paragraf et-eller-andet (senest i 2014), hvori jeg eksplicit har bedt om fritagelse for Dorrit Wivel som sagsbehandler. Samtlige svarskrivelser er besvaret afvisende og underskrevet af Dorrit Wivel "på vegne af rektor". Ingen skrivelser er underskrevet af rektor. Dorrit Wivel blev emerita (2016). Dorrit Wivel hævdede ved et møde i Videnskabsministeriet (2002), at påstanden "uretmæssig tilegnelse af sig andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen) er selvopfundet, trods det faktum, at udsagnet er konklusion i en skrivelse til Dorrit Wivel, med Sten Ebbesens underskrift (1999). Dorrit Wivel talte altså usandt i Videnskabsministeriet.

Biblioteksordningen

Vedr. biblioteksordningen: jeg bad fakultetet om en særordning i 1994 (til gennemførelsen af magisterkonferensen 1995-1999, på hvilken jeg var indskrevet som studerede), men blev afvist ved dekan John Kuhlmann Madsen. Jeg fik i stedet en biblioteksordning (1995) om dagslån mod navneseddel ved studieleder Jørgen Mejer. Det resulterede i yderligere sager ved sekretariatschef Kirsten Stenbjerre (1997, 1998), da institutleder Sten Ebbesen klagede. Sagen om bogen, der var lånt med navneseddel og studielederens tilladelse, samt problemet med institutdøren, som Hannah Krogh Hansen havde låst for at chikanere mig. Kirsten Stenbjerre gav mig en advarsel. Jeg tabte tilliden til Kirsten Stenbjerre.

(Kirsten Stenbjerre bar på fakultetet øgenavnet "Kirsten Stenhjerte". Hun var berygtet for radikale afgørelser, ultimative domme, der ofte ikke stod i proportion med den almindelige retsfølelse: den almindelige retsbevidsthed, KU folkets holdning til, hvad der retligt set er rigtigt og retfærdigt. En relegation in perpetuo er en social udstødsesstraf. Den idømmer den studerende - eller forskeren - isolation på livstid. Forslaget kom fra Kirsten Stenbjerre (1999). Det er en intellektuel dødsdom i København, og en psykisk ekstremt smertefuld straf for den intellektuelle, for forskeren, der hindres praktiske arbejdsmuligheder. Kirsten Stenbjerre forsøgte dermed at ødelægge mit sociale netværk og mine praktiske arbejdsmuligheder in perpetuo. Kirsten Stenbjerre ved givetvis ikke, hvad forskning er og forudsætter. Det er et af KU's problemer, at bureaukratiet, der er ansatte til at varetage forskningens tarv på KU, ikke ved, hvad forskning er og forudsætter).

Sten Ebbesen var Chairman for Nordic Network for Graduate Studies in Greek and Latin (1994-1998). Som konferensstuderende og kandidat i latin blev jeg holdt udenfor netværket. Jeg blev holdt udenfor den publicerede oversigt over danske middelalderforskere og studerende

(1998). En dag sagde Lauge Olaf Nielsen på Kirkehistorie, Det Teologiske Fakultet: "Jeg kan ikke vejlede dig. Sten Ebbesen er min ven". "Jamen, jeg er ikke uven med Sten Ebbesen. Han er uven med mig" svarede jeg. Igen var det sladderer, denne gang ved Russel Friedmann (Leuven). Jeg var fortvivlet. Sladderer var international (jf. John Marenbon, Cambridge 2009).

Uddannelsesstyrelsen tildelte fakultetet en påtale (2001, Ulla Kjær). Den blev trukket tilbage ved Dorrit Wivel i Videnskabsministeriet (2002, Inga Roepstorff). Jeg modtog en bibliotekssærordning over KB (2004, Karsten Christensen), men ordningen blev først effektueret i 2012, trods mine idelige henvendelser til Dorrit Wivel, og efter ombudsmandens skrivelse af 17-2-2011. Ikke desto mindre fungerede ordningen først i 2015. Funktionsproblemet lå på KU, ikke på KB.

Jeg har benyttet biblioteksordningen med største forsigtighed, og har foretaget gentagne biblioteksrejser til Berlin, Groningen, Leiden, London og Uppsala og flere europæiske forskningsbiblioteker i 2000'erne og 2010'erne (dokumentation ved bibliotekskort med portrætfoto fra europæiske arkiver og forskningsbiblioteker). Jeg har samtidigt oparbejdet et internationalt netværk (middelalderlogik). De må være klar over, at jeg ved biblioteksordningens manglende funktion i 2000'erne blev fagligt omtrent uarbejdsdygtig i København (og derfor oparbejdede to andre forskningsprojekter); en situation, der i 2010'erne er lettet ved KB's store digitale satsning. Tiden er gået, mens bureaukratiet har klemmt livet af mig.

Aktindsigt

Jeg vil gerne bede om komplet aktindsigt.

Tid til sager

De må tilgive mig, at jeg ingen tid kan afsætte til redaktion af denne skrivelse, da jeg har travlt med uddannelse og forskning.

Tillid

De kan måske forstå, at jeg kan have nogen vanskelighed ved at nære tillid til Deres person, når De jager mig - fysisk (KUA2, forhallen, 9-3-2017, kl. 14:15 til 14:25). Behandler De mig derimod urbant, vil tonen fra min side naturligvis forandres. Jeg vil her undlade at opremse, hvad denne sag har medført for mig i det civile liv og i udlandet. Sten Ebbesen er en magtfuld mand.

mvh,

C.c.: Ombudsmandsinstitutionen: Gammeltorv 22, 1457 Kbh. K

Bilag: skrivelse af 10-3-2017, underskrevet Hanne Møller,
samt kortfattet notat ved mig.

Et par tusind akter kan læses her:

Parliamentary Commissioner for Civil and Military Administration in Denmark, Folketingets Ombudsmand: 2011-2405-7510 (16. juni 2011), 2010-5151-7011 (17. februar 2011), 2010-0681-7012, 2008-2217-701, 2007-2118-701, 2006-2287-712, 2006-2023-712, 2005-1794-712, 2004-2695-712; Danish University and Property Agency, Universitets- og Bygningsstyrelsen: 06-010590; Danish Ministry of Science, Technology and Innovation, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling: 42 137; Danish Ministry of Education, Undervisningsministeriet: 2000-2726-276; University of Copenhagen, Københavns Universitet: Personale og Jura: 715-861-3/99 (Bernadette Preben-Hansen): 25. juni 1999; Faculty of

Humanities, Det Humanistiske Fakultet: 605-0017/11-4550, 605-0001/06-7710, 605-0001/06-4550, 401-221-149/97-4261 (Sten Ebbesen).

TILGÆNGELIGHED/AKTINDSIGT: umiddelbart tilgængeligt, Bernadette Preben-Hansen.

Forførelse (ved docent, dr.phil. Sten Ebbesen f. 1946, der efter instituttets julefrokost på KU, den 15-12-1989, c. kl. 23:30, kørte en beruset studerende f. 1967 til sin egen privatadresse - *uden samtykke), forlovelse den 14-3-1991 og folkeregisteret fælles privatadresse 1991.

I 1989 var jeg 22 år. Jeg havde fulgt Sten Ebbesens forelæsninger i græsk og latinsk filosofi i 1986, da jeg var 19 år. Jeg kendte ham ikke. Jeg var bange for ham, også som min bordherre ved instituttets julefrokost. Han hældte snaps i glasset. Hvis professor emeritus dr.phil. Sten Ebbesen havde voldtaget mig (med civilretlig dom), var han vel gået fri på KU og den kvindelige studerende blevet relegeret in perpetuo? (Det gjorde han ikke, det var bride-napping, ufrivillig bortkørsel af en studerende til egen bopæl 1989, og vi forelskede os; men institutsekretæren modsatte sig vores forlovelse, og så rullede den evighedssag ...)

*Docent, dr.phil. Sten Ebbesen tilbød mig et lift "hjem". Jeg takkede ja i den tro, at han ville køre mig til Regensen, St Kannikestræde 2, DK-1169 Kbh. K. og sætte mig af der. Undervejs bad jeg ham om at lade sætte mig af, men Sten Ebbesen hørte ingenting. Han græd i taxaen, tårerne strømmede stille ned ad kinderne. Jeg blev berørt ved at se den grædende mand ved min side. Jeg var beruset og ville ikke råbe op i en taxa. Sten Ebbesen kørte mig altså uden varsel til Skolevej 20, DK-2820 Gentofte. Herefter inviterede han mig hver tredje aften mod julen og pludselig var vi et par (in vino veritas). Der var for meget rødvin involveret i samtalerne. Jeg var genert, let menneskesky, følte mig noget under pres, men vi forelskede os. Docenten var ensom, jeg var en ensom student. Jeg bad Sten Ebbesen om ikke at skade mig på KU. Det lovede han (!). Jeg nærrede

tillid til Sten Ebbesen - som et barn, og ordet "skilsmisse" eksisterer ikke i min begrebsverden (som katolik). Vi talte så godt sammen - Sten Ebbesen og jeg - om filosofihistorie. Som voksen kan jeg se, at der her var tale om en desperat mand i en skilsmisse. En mand, der overskred grænser og en sky student, der endnu ikke havde lært at sige fra.

Forholdet 1990-1991 var lykkeligt, som lærer-elev relation. Det gik itu ved min usikkerhed - overfor Marie Delgado Ebbesen f. 1972, hjemmeboende teenager i barndomshjem (Skolevej 20, DK-2820 Gentofte), Marie Delgado Ebbesen talte dagligt om "den onde stedmor" (hun kritiserede relationen som uforståelig); overfor adressens fhv. beboer (endnu uanmeldt afhentende ejendele) Anni Aggernæs f. 1950, hustru 1970-1990 og mor til tre (1972, 1974, 1978); jeg følte skam uden egen skyld, Sten Ebbesen havde placeret mig på familiens adresse 1970-1989, under en uafsluttet skilsmisse; Sten Ebbesen præsenterede mig demonstrativt for Anni Aggernæs på hendes fhv. adresse 1970-1989. Jeg gemte mig i haven. Sten Ebbesen rejste til USA, mens jeg sad med teenagedatteren og hustruen - på familiens fhv. adresse 1970-1989. Hustruen kom uanmeldt, når Sten Ebbesen ikke var hjemme. Jeg kunne så ufrivilligt forevise hustruen det nye tapet. Jeg skammede mig, følte mig ydmyget og ufrivilligt ydmygende (Sten Ebbesen havde - som en pater familias - intet sagt; ingen var informeret, jeg vidste intet, familien muligvis ej heller; min identitet var "eleven"; jeg savnede arbejdsro og min arbejdsplads: middelalderbiblioteket, i dag SAXO biblioteket); ved indblanden fra kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen og ved mine vejlednings- og eksamensvanskeligheder efter 1989. Der kom en spærring på mine konferens-eksamener på KU efter 1994.

Jeg overvejede kandidatstudieskift i 1993, men måtte modvilligt aflevere mit ufærdige påtvungne kandidatspeciale i 1994. Jeg var klar til nye

kandidatstudier i 2004, men relegationen og kandidatgraden i latinsk middelalderfilologi lukkede min vej.

Med "indblanden" menes her: utidige spørgsmål til privatsfæren (jeg afviste kommunikation), omtrent daglige kommentarer til min eksamens- sociale- studie- samt private situation som institutlederens elev-forlovede; udøvelse af social kontrol på instituttet, med mere (chikane med dokumentation på fakultetet 1994ff, 2011); en social kontrol, der rakte ind i privatlivet. Hannah Krogh Hansen var modstander af lærer-elev forholdet, forlovelsen og samlivsforholdet. Hun lagde sig misforstået - og fysisk - imellem vort gensidige forsøg på at genoprette lærer-elev relationen 1992-1993. Begge parter havde brug for ro og arbejdsro.

Hannah Krogh Hansen vidste, at der i den sårbare periode var en risiko for, at parret ville finde sammen igen, og lagde sig derfor fysisk imellem, fik mig flyttet fra middelalderbiblioteket, et cetera. **Jeg ville bare arbejde. Nu gjaldt det for mig om at arbejde, at arbejde, at arbejde, at arbejde, at arbejde.** Men Sten Ebbesen spærrede min adgang til biblioteksressourcer (middelalderbiblioteket på SAXO) og mikrofilm, eksamen og publikationsmuligheder i København.

Tilføjelse, ikke i brevet til Hanne Møller

Uden varsel inddrog Hannah Krogh Hansen min læseplads, returnerede et 10-måneders stipendium med påskriften "Return to sender. This person is not employed at our institute not at any other institute of the University of Copenhagen" (1994). Hannah Krogh Hansen beslaglagde min institut-pc og tømte den for data, herunder mit kandidatspeciale. Jeg bad dekanen om udlevering af mine data. En dag sagde Hannah Krogh Hansen: "Nu er det enten dig eller mig her på instituttet" (1994). Jeg svarede spontant og udiplomatisk (hermed var enhver kommunikation gensidigt afbrudt).

Pludselig forsvandt en fax og en bog fra instituttet, og skylden blev tillagt mig. Ved forlovelsesreceptionen (14-3-1991) tydeliggjorde Hannah Krogh Hansen ved sit kropssprog sin relation til institutlederen, der alene så hende som en effektiv og loyal sekretær. (Hun krøb sammen og forsvandt i det øjeblik Sten Ebbesen annoncerede forlovelsen; jeg forstod det ikke). Hendes ansigt lyste op i glæde, da jeg meddelte hende min fraflytning fra Skolevej. Hun så mig som sin rival. Sten Ebbesen havde inden forlovelsesreceptionen "gemt mig af vejen" igennem halvandet år. Han ankom altid 20 minutter inden jeg på instituttet, om end vi ankom samme sted fra, ofte fra Regensen. Institutsekretæren vidste det. Hun bad mig om ikke at omtale forholdet og den senere forlovelse til nogen. "Du må ikke fortælle nogen på fakultetet, at du er kæreste med Sten. Det kan skade ham på fakultetet" (Hannah Krogh Hansen).

Hannah Krogh Hansen var instituttets ubestridte førstedame. "Du kan jo blive professorfrue" (Hannah Krogh Hansen), sagde institutsekretæren, der på instituttet kaldte sig selv for "institutmor" og institutlederen for "institutfar". "Nu du er kæreste med Sten <institutlederen> kan du jo repræsentere, så jeg ikke behøver" (Hannah Krogh Hansen). Jeg ville ikke "repræsentere". Jeg ville studere i fred, uagtet social status på instituttet, der ikke interesserede mig. Jeg bad Hannah Krogh Hansen om at lade mig med fred og undlade yderligere kommentarer (1991). Nogle lektorer kiggede skævt til relationen: "Hvad siger din mand til det?" (Karsten Friis-Jensen). Frits Saaby Pedersen reagerede som en ven, der fik mindre opmærksomhed, fordi jeg havde lagt beslag på hans bedste vens tid. En dag spurgte min specialevejleder: "Er institutlederen en god elsker?" (Jørgen Raasted). Jeg undlod at høre spørgsmålet, men nu kunne jeg ikke tage mere. Målet var fuldt. Jeg var studerende og intet andet! Jeg var ingen rival til institutsekretærens position som førstedame, tværtimod.

Hannah Krogh Hansen, der var kontorfuldmægtig på et forskningsinstitut, skabte *personae non gratae*. Hun klirrede med nøglerne. Kom en uønsket person forbi varslede institutsekretæren instituttets ansatte og

studerende om at låse dørene. Kort efter "instituttlederparrets" forliste forlovelse, var det så min tur - som studerende.

Göteborg Universitet

2017: professor dr.phil. Sten Ebbesen (?) og hans elever - David Bloch, Heine Hansen, Jakob Leth Fink, Christina Thomsen Thörnqvist - har gjort mig til *persona non grata* ved Københavns Universitet, ved Göteborg Universitet: <http://representationandreality.gu.se/> (skriftlig dokumentation: Jakob Leth Fink, Christina Thomsen Thörnqvist), men også ved flere af vores fælles internationale symposier og konferencer (Laurent Cesalli, Université de Genève: <http://www.unige.ch/lettres/philo/sophismata/ESMLS/program.html>; Russel Friedmann, University of Leuven; John Marenbon, University of Cambridge). Der er talt internationalt (dokumentation: e-mail fra John Marenbon 2009).

Sten Ebbesen:

<http://representationandreality.gu.se/news-events//ebbesen-receives-grand-award.cid1431100>

<https://uniavisen.dk/den-lille-nobelpris-til-professor-sten-ebbesen/>

Jeg tror ikke, at professor emeritus dr.phil. Sten Ebbesen er bevidst om konsekvenserne af sin spontane handling den aften, den 15-12-1989, for et andet menneske: en studerende i et afhængighedsforhold på KU. Nemlig konsekvenserne for en kvindelig studerende, én generation yngre: nationalt på KU, internationalt i en snæver international forskningsverden, samt privat og i dagligdagen - hver dag. KU har ingen regler på området (seksuelle relationer mellem ansatte og studerende på KU), og det er -

som i denne historie - den studerende, der kommer til at betale prisen på KU.

KU's bureaukrater er kvinder, nogle med juridisk kandidatgrad, men uden forskningsbaggrund. Uddannelse og forskning er eksistentielt i det intellektuelle menneskes liv. Det synes at være **kvinder**, der spærrer for andre kvinders arbejds- og karrieremuligheder: af jalousi, af uvidenhed eller ved manglende kendskab til forskningsuddannelse. Slående er uvidenheden: HK'er som jurister.

Fama

En majdag 1991 gik Sten Ebbesen og jeg i Kongens have. Vi var forelskede, jeg var glad og tryk. Vi passerede en skulptur af en nøgen kvinde, der råber og samtidig løber. Kvinden er Ekko (Axel Hansen, 1888). Sten Ebbesen sagde til mig: "Hun er Fama". Hun er blevet billedet på mit liv 1993-2017, på KU, i udlandet. Sten Ebbesen vender mig ryggen siden 1993, mens Sten Ebbesens omgivelser udspreder rygter om min person. Ingen kender mig, men enhver har hørt om mig. På KU, der repræsenterer min fortid, nutid og fremtid (uddannelse og forskning), er jeg bortvist, og kontordamerne løber efter mig. Jeg er vellidt på KU, men kontordamerne løber efter et rygte, et billede af en person, der ikke er mig. Sten Ebbesens elever i København og Göteborg (projektleder: Christina Thomsen

Thörnqvist) afviser mig alene på rygten (Jakob Leth Fink, Heine Hansen, og andre). Jeg må ikke arbejde på SAXO-biblioteket og lider dagligt under min biblioteks-situation siden 1993. Jeg har ikke været glad siden 1993 og har siden kæmpet med mit livsmod. KU afviser mig aktindsigt siden 1999 (Dorrit Wivel), så jeg ved ikke hvorfor. Først i 2010'erne kan jeg arbejde ved PDF, netværk i udlandet, mine mange rejser i Europa og IT-revolutionen.

Hanne Møller, HR- og personalechef

NB: Hanne Møller, HR- og personalechef har i sin skrivelse af 27-4-2017 ikke kvitteret for modtagelsen af min skrivelse af 16-3-2017 (afsendt med papir-posten). Skrivelsen er sendt C.c. ombudsmandsinstitutionen og er siden marts 2017 vokset med 12-15 sider (den private side af sagen), da jeg pt. skriver historien igennem. Det undrer mig, at KU i 2010'erne anvender økonomiske resurser på en forældet personsag fra 1990'erne, men sparer på uddannelse og forskning - på fremtiden for de studerende ved KU.

Der er ingen ære for KU i denne personsag, der er et fremragende vidne om det tunge, ekstreme og ineffektive bureaukrati på Københavns Universitet (sagen har flere tusinde akter 1994 til 2017). Hanne Møller, HR- og personalechef er ikke længere ansat på KU, da hun har fået nyt job per 1-5-2017. Jeg ønsker hende nye mere værdige udfordringer.

